

1040

K 7/M 45

120000868937

ОДЕН ФЕСТИВАЛ
МУЗИКАЛНИ ДНИ

18 МАРТ - 1 АПРИЛ 1978 Г. РУСЕ - БЪЛГАРИЯ

ХVІІІ МЕЖДУНАРОДЕН ФЕСТИВАЛ
„МАРТЕНСКИ МУЗИКАЛНИ ДНИ“
Русе 1978 год.

Посветен на 100 годишнината на Освобождението
на България от османско иго

СИМФОНИЧЕН ОРКЕСТЪР
НА ПЛАНОВСКОТО РАДИО И ТЕЛЕВИЗИЯ
— ПНР

Диригент — АНТОНИ ВИТ

Регионална библиотека
"Любен Каравелов"

120000868937

30 март — четвъртък

Начало — 19,30 ч.

Зала — Дом на културата

448045

ТАДЕУШ БЕРТ — Елегия

ВИЕНЯВСКИ — Концерт за цигулка и
оркестър № 1 в ре минор
Allegro moderato
Preghiera — Larghetto
Rondo — allegro giocoso

Солист — КАИЯ ДАНЧОВСКА

ЧАЙКОВСКИ — Симфония № 6 в си минор
(Патетична)
Adagio. Allegro non troppo
Allegro con grazia
Allegro molto vivace
Adagio Ramentoso

СИМФОНИЧНИЯТ ОРКЕСТЪР НА ПОЛСКОТО РАДИО И ТЕЛЕВИЗИЯ В КРАКОВ е основан през 1947 година. Постепенно се разраства и от 1951 година се счита за един от водещите оркестри на Полша. Той прави записи за Централния музикален архив на Полското радио и телевизия във Варшава. Записани са около 6000 произведения: симфонии, оратории, опери, камерни творби, тъй като е единственият оркестър в Полша със собствен хор. Взема активно участие в различни фестивали в Полша, („Варшавска есен“ и др.) и във от страната. Гостувал е в ГДР, Австрия, Италия, и др.

От 1977 год. диригентът **АНТОНИ ВИТ** поема артистичното ръководство на оркестъра. Роден в 1944 година, завършва композиция при К. Пендерецки и дирижиране при Х. Чиз в Краков. Специализира в Париж при Надя Буланже и П. Дерво. Завършил е и право в Ягелонския университет. През 1967—68 година е асистент-диригент на Варшавската филхармония и гастролира с нея във Франция, ГДР и Швейцария. През 1972 година получава втора награда на Караяновия конкурс. Следват концерти с Берлинската филхармония, Шатскапеле — Дрезден, Моцартеум-оркестър — Залцбург и турнета в ГДР, Франция, ГФР, Италия, Румъния, СССР, Швеция.

ТАДЕУШ БЕРТ е съвременен полски композитор, роден през 1928 год. в Гродзиск — Мазовецки. Творчеството му обхваща различни жанрове, но най-изявен е в областта на симфоничната музика. Написал е две симфонии, симфониета, „Весела увертюра“, Концерт за оркестър, Касация, Вариации за оркестър, инструментални концерти (за пиано, за фагот) сюита „Кола Брюнън“ за флейта и струнен оркестър и др. В областта на камерната музика създава квартет, освен това

твори музика към филми, театрални спектакли и други.

„Елегия“ за симфоничен оркестър е едно от новите произведения на автора.

Един от най-ярките представители на полската музика е ХЕНРИХ ВИЕНЯВСКИ (1835—1880) — роден цигулков виртуоз, развил своя композиторски талант изключително в областта на инструменталното творчество. Завършил блестящо Парижката консерватория на 12-годишна възраст, той прави бляскава артистична кариера, като издига полската цигулкова школа до световно равнище. Големият му талант като изпълнител дава отражение и на характера на творбите му — те са виртуозно-разгънати, но същевременно и емоционално наситени. От двата му концерта за цигулка и оркестър, първият е писан в най-ранна възраст и е издържан предимно във виртуозен стил.

Първата част на Концерт № 1 за цигулка и оркестър — сонатно алегро — е огромна по мащаби в сравнение с кратката, почти преходна бавна част. Темите на първа част са контрастни: първата е мъжествена, с точкуван ритъм, втората — кантленна, спокойна. В разработката доминираща роля има главната тема. В края на разработката цигулката се влива във фактурата с блестяща каденца — отпавна точка за появата на репризата.

Втората част е ларгето — спокойно разгърнатата и плавна. С атака встъпва финалът — рондо с жив ритъм и подчертан танцуваелен характер. Фактурата на соловата партия на концерта е изпълнена с технически трудни пасажии, ефектни скокове, двоен и троен гриф, флажолети, които майсторски са подчинени на развитието на музикалната форма.

Едва ли има човешко сърце, което да не е докоснато от музиката на ЧАЙКОВСКИ (1840—1893). Страстният патос, прочувствената лирика, грандиозният замах в развитието на творбите са с дълбоко емоционална природа. Оставил на поколенията като наследство 10 опери, 3 балета, 6 симфонии, 3 концерта за пиано и един за цигулка, Вариации „Рококо“ за оркестър и много други камерни и хорови творби, той се числи към класиците на световния музикален фонд.

Симфоните на Чайковски са не само шедеври на симфонизма въобще, но и своеобразни духовни портрети на композитора, отразяващи драмата му с окръжаващата действителност. Шестата симфония в си минор се явява връх в творчеството му, апотеоз на философско-идейната му и естетическа концепция. Тя представлява възвишена, трагична поема на човешкото страдание и живот. Оригиналната форма — последната част е бавна — подсказва и идейната същност на творбата. Чайковски сам я сравнява с реквием. Единството в симфонията се дължи на родството между темите в отделните части, а контрастът се постига с чисто жанрови средства.

Първата част е в сонатна форма и представлява идейно-смыслов център на творбата. Неспокойният, тревожен характер на първата тема контрастира на възвишената втора тема — символ на щастието, лъч светлина в мрака на действителността. Разработката е ярка, драматична, борбата тук е безкомпромисно жестока. Частта завършва с триумф на мрачното начало — щастието е немислимо, то е само блян. Втората част е оригинален валс в 5/4 — типичен за руската музика. Тя носи известно просветление и контрастира на първа част. Третата част е своеобразен марш — скерцо, съчетание на два жанра. И тук като че ли драмата на първа част не съществува. Но още в първите тактове на последната част става ясна концепцията на Чайковски — щастието наистина е недостижимо, човек се бори, но съдбата е по-силна от него и тя побеждава.

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page. The text is arranged in several paragraphs and appears to be a formal document or letter.

